

лека въ неговата паметъ почва да бледнѣе спомена за първата му срѣща съ хората. И полека-лека той се смирява и дори привикна безъ жбитѣ си.

— Па и не е голѣма беда, — говори си той, — сега тѣ не ми трѣбватъ : нѣма съ кого да се боря... А и змията намираше, че тѣ ме грозятъ.

А годинитѣ текатъ. Най-после настѣпи време, когато той по нищо не се различаваше отъ другитѣ домашни слонове — послушни, спокойни, разумни. Той почти забрави миналото, а би забравилъ и змията, ако случайно не бѣше я срѣщналъ. А това стана ето какъ.

Единъ пѣтъ го подкараха за ловъ на диви слонове въ сѣщата оная гора, дето самъ той живѣеше едно време. На гърба му яздѣше сѣщиятъ оня човѣкъ, който прѣвъ тогава го свърза. Сега слонътъ стана нѣкакъ неспокоенъ: познатитѣ мѣстности го вълнуваха и го зовѣха къмъ прежната свобода. И когато той застана въ засада, отъ дървото се навеси змията.

— А, ето ти що вършишъ! Слугувашъ на хората, позволявашъ имъ да те яздатъ и изпълнявашъ заповѣдитѣ имъ! Глупакъ, страхопѣзльо, хилавъ изродъ! . . И сега си дошълъ да имъ помагашъ да ловятъ твоитѣ братя? Де се дена твоята прехвалена сила? Какво ти помогна тя?

Говори змията, а очитѣ на слона ставатъ се по-безспокойни и злобни, ушитѣ нервно се свиватъ и разпуцатъ, нозетѣ безсмислено тъпчатъ на мѣсто. И наистина, какъ употребява той своята сила? Змията има право. И туку изведнажъ той надава бѣсенъ ревъ, хвърля ездача и почва да се мѣта трозно разгнѣвенъ. А змията втренчено го следи съ насмѣшливъ очакващъ погледъ: тя гледа какво ще стане по-нататкъ.